

Guardians del Temps: Desajust del Destí

Capítol 1: Destorbant la Rel

Els Guardians del Temps. Eren una entitat respectada i temuda en la mateixa mesura, els custodis de la metàfora més antiga de l'univers: el temps. Amb una presència que s'estenia més enllà de la llarga història humana, eren considerats gairebé com a deïtats pel poble, protectors de la nostra preciosa línia temporal, mantenedors del sagrat balanç de la cronologia. Però com tots els aspectes valorats de la vida, la seva existència es va envoltar de secrets i misteris.

En aquest món on el temps no era simplement una successió abstracta de moments, sinó una entitat tangible, les tasques dels Guardians eren tan intricades com crucials per al manteniment de l'ordre universal. Cada decisió, cada acció i cada correcció que realitzaven podien canviar els esdeveniments de la història, potser fins i tot els de l'existència mateixa. Ningú més que ells entenia millor la fragilitat del temps, ni el caos mortal que una simple incursió podria desencadenar.

Els Guardians operaven en un intricat lloc conegut com a L'Horitzó Temporal, un lloc espectral creat a partir de l'essència mateixa del temps i configurat per la seva voluntat col·lectiva. Des d'allà, monitoritzaven la progressió de la història, vigilaven el curs dels esdeveniments i procuraven que els desviament temporals fos arreglats abans que es convertissin en amenaces reals.

Entre els Guardians, el primer era Lherit, un home d'aspecte intel·lectual amb ungles encordades, mocadors estripats i ulls perseguits. Tot i la seva aparença inicialment comuna, Lherit era diferent. No només era l'únic que podia manipular el temps sense cap tipus de maquinària o assistència, sinó que també era l'únic que, fins ara, havia sobreviscut a l'impacte de la seva pròpia manipulació.

Aparentment, Lherit havia nascut amb una aptitud natural per al control del temps, però la veritat era més estranya que això. El temps l'havia triat, a ell i a ningú més, com a seu interlocutor, el seu administrador, el seu guardià. Per aquest motiu, era l'únic qualificat per a liderar als Guardians.

Però ara, el món tal com Lherit ho coneixia estava canviant, i no precisament per un curs natural dels esdeveniments. Pertorbacions alarmants estaven ocorrent, fenòmens estranys que amenacaven de trencar l'equilibri del temps. Desaparicions inexplicables, sèries d'esdeveniments impossibles, fins i tot records que no semblaven pertànyer a cap línia temporal.

“Lherit, no sé què està passant” – resquemava la veu de Tilau, el seu fiable second a través de l'interfície de comunicació intertemporal. “Tot és... és com si el temps estigués esquinçat. Com si... com si algú o alguna cosa estigués jugant amb la nostra realitat”.

Lherit sentia una sensació inquietant dins seu, com si una mà fosca esguerrés la seva ànima. El temps, la seva entitat ferventment protegida, estava sent assaltat. Alguna força desconeguda s'aferrava amb garròfia a la línia temporal, desajustant la realitat, desestabilitzant l'ordre. Però qui o què podia fer-ho? I sobretot, com ho aturaria?

“Has de mantenir la calma, Tilau” – va dir Lherit intentant ocultar la seva pròpia inquietud. “Per ara hem de comprendre què és el que estem afrontant”.

Però en el seu interior, una fúria es començava a gestar. Perquè sabia que la batalla per salvaguardar el temps no havia fet més que començar. Però, subtilment, s'adonava que aquesta seria una batalla que el posaria a prova, no només en termes de les seves habilitats físiques, sinó també emocionalment. Una batalla que implicaria no només manipular el temps, sinó trencar-lo.